

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci starostlivosti súdu o maloletého **R. K.**, narodeného X., bývajúceho u matky a zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Vranov nad Topľou, so sídlom vo Vranove nad Topľou, Námestie slobody č. 5, dieťa rodičov **M. Č.**, bývajúcej vo V., a **J. K.**, bývajúceho v B., **o nariadenie predbežného opatrenia**, vedenej na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 9 P 129/2012, o dovolaní otca proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 30. mája 2012 sp. zn. 3 CoP 54/2012, 3 CoP 55/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Účastníkom nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Matka maloletého návrhom z 10. apríla 2012 žiadala, aby súd pred začatím konania (§ 76 ods. 1 O.s.p.) nariadil predbežné opatrenie, ktorým zverí maloletého R. K. narodeného X. (ďalej len „maloletý“) do jej dočasnej starostlivosti, otcovi uloží povinnosť prispievať na výživu maloletého výživným 150 € mesačne a styk otca s maloletým upraví neobmedzene v prítomnosti matky.

Okresný súd Vranov nad Topľou uznesením z 11. apríla 2004 č.k. 9 P 129/2012-7 ustanovil Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Vranov nad Topľou za kolízneho opatrovníka maloletého v konaní o nariadenie predbežného opatrenia. V odôvodnení uviedol, že s prihliadnutím na § 31 ods. 2 Zákona o rodine bolo potrebné ustanoviť maloletému kolízneho opatrovníka, keďže žiadny z rodičov ho nemôže zastupovať.

Okresný súd Vranov nad Topľou uznesením zo 16. apríla 2012 č.k. 9 P 129/2012-8, nariadil predbežné opatrenie, ktorým maloletého zveril do dočasnej starostlivosti matky. V prevyšujúcej časti (o povinnosti otca platiť výživné a o úpravu styku otca s dieťaťom) návrh matky na nariadenie predbežného opatrenia zamietol; matke uložil povinnosť podať súdu do 30 dní návrh na začatie konania o úpravu práv a povinností rodičov k maloletému. Na odôvodnenie svojho rozhodnutia uviedol, že predbežným opatrením dočasne upravil pomery účastníkov vzhľadom na to, že po odchode matky s maloletým zo spoločnej domácnosti sú vzájomné vzťahy rodičov konfliktné. Pokiaľ nebude definitívne rozhodnuté o úprave rodičovských práv a povinností medzi účastníkmi, môžu vzniknúť medzi nimi problémy týkajúce sa odlučovania dieťaťa od druhého rodiča, oprávnenia rodiča zastupovať maloletého a realizovať dohľad nad ním. So zreteľom na to považoval za dôvodné dočasne (do právoplatného definitívneho rozhodnutia súdu o úprave práv a povinností rodičov k dieťaťu) zveriť maloletého do osobnej starostlivosti matky, ktorá aj doposiaľ zabezpečovala každodennú starostlivosť o neho. Vo zvyšku návrh matky zamietol z dôvodu, že nebola preukázaná potreba predbežnej úpravy dopadajúcej na povinnosť otca platiť výživné (ktorú riadne plní aj bez rozhodnutia súdu) ani týkajúcej sa styku otca s maloletým (kde medzi rodičmi nedochádza k nezhodám). So zreteľom na dočasný charakter nariadeného predbežného opatrenia bola matke podľa 76 ods. 3 O.s.p. uložená povinnosť podať návrh na začatie konania o úpravu práv a povinností rodičov k dieťaťu.

Krajský súd v Prešove na odvolanie otca uznesením z 30. mája 2012 sp. zn. 3 CoP 54/2012, 3 CoP 55/2012 napadnuté uznesenie o ustanovení kolízneho opatrovníka, ako aj uznesenie o nariadení predbežného opatrenia potvrdil. V odôvodnení uviedol, že vzhľadom na nezhody medzi rodičmi a opustenie spoločnej domácnosti matkou spolu s dieťaťom, je v záujme maloletého, aby do definitívnej úpravy práv a povinností rodičov bol maloletý zverený do dočasnej starostlivosti matky. K tvrdeniu otca, že § 76 ods. 1 písm. b/ O.s.p. neumožňuje súdu „zveriť“ dieťa do dočasnej starostlivosti jedného z rodičov, ale len „odovzdať“ do starostlivosti jedného z rodičov, odvolací súd uviedol, že oprávnenia, ktorými môže súd podľa tohto ustanovenia dočasne upraviť vzťahy medzi účastníkmi, nie sú vymenované taxatívne a ich výpočet nie je konečný; predbežným opatrením môže súd usporiadať právne vzťahy aj inak a iným než v zákone výslovne formulovaným spôsobom. Pokiaľ otec namietal, že súd nebol oprávnený vydať predbežné opatrenie bez nariadenia

pojednávania, odvolací súd poukázal na § 75 ods. 6 O.s.p., podľa ktorého je súd oprávnený vydať predbežné opatrenie bez výsluchu účastníkov a bez nariadenia pojednávania. Za mylné považoval tvrdenie otca o údajnom výsluchu účastníkov v jeho neprítomnosti; neopodstatnená je tiež jeho námietka, že rozhodoval miestne nepríslušný súd prvého stupňa. Odvolací súd v súvislosti s tým poukázal na to, že vo veciach starostlivosti súdu o maloletých môže predbežné opatrenie nariadiť aj iný súd ako súd, ktorý je miestne príslušný podľa § 88 ods. 1 písm. c/ O.s.p., a to súd, v obvode ktorého sa maloletý zdržuje. V danom prípade je týmto súdom Okresný súd Vranov nad Topľou, v obvode ktorého sa nachádza V., kde sa maloletý v čase rozhodovania súdov zdržuje. Rozhodnutie o ustanovení kolízneho opatrovníka odôvodnil odvolací súd tým, že súd prvého stupňa správne aplikoval § 31 ods. 2 Zákona o rodine a v súlade s ním ustanovil maloletému kolízneho opatrovníka.

Uvedené uznesenie odvolacieho súdu – v oboch potvrdzujúcich výrokoch – napadol otec dovolaním. Uviedol, že v konaní mu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) tým, že o ustanovení kolízneho opatrovníka a o nariadení predbežného opatrenia rozhodoval miestne nepríslušný súd prvého stupňa a o jeho odvolaniach nepríslušný odvolací súd. Tým došlo nielen k procesnej vade, na ktorú sa vzťahuje § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p., resp. § 237 písm. f/ a g/ O.s.p., ale tiež k zásahu do jeho práva na zákonného sudcu v zmysle čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“). K odňatiu jeho možnosti konať pred súdom došlo aj tým, že mu nebolo doručené vyjadrenie matky k jeho odvolaniu. V danom prípade došlo aj k tzv. inej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), a to tým, že sudy nedostatočne zistili skutkový stav pre rozhodnutie o miestnej príslušnosti súdu ako aj pre rozhodnutie o návrhu matky na nariadenie predbežného opatrenia, nevykonali ním navrhnuté dôkazy a v odôvodneniach rozhodnutí nevysvetlili, prečo nevykonali navrhované dokazovanie. Podľa názoru dovolateľa odvolací súd vec nesprávne posúdil (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), lebo neaplikoval správnu normu upravujúcu miestnu príslušnosť súdu (§ 88 ods. 1 písm. c/ O.s.p.), nedostatočne sa zaoberal odvolacími dôvodmi a „rezignoval na aplikáciu príslušných ustanovení právnych predpisov“. V ostatnej časti dovolania otec podrobne uviedol celý rad práv priznaných jemu a tiež maloletému Ústavou a medzinárodnými dohovormi a bližšie konkretizoval dôvody, so zreteľom na ktoré neboli podľa jeho názoru splnené podmienky pre nariadenie predbežného opatrenia. Súdom vytkol aj to, že na rovnopisoch ich uznesení nie sú vlastnoručné podpisy sudcov a že jednotlivé listy rozhodnutí nie sú správne spojené.

Uviedol tiež, že nebola dodržaná lehota pre vydanie rozhodnutia o odvolaní proti predbežnému opatreniu. Dodal, že nebolo vydané rozhodnutie „o spojení vecí na spoločné konania v zmysle § 112 O.s.p.“; napriek tomu ale odvolací súd rozhodol jedným rozhodnutím o dvoch odvolaniach proti dvom uzneseniam súdu prvého stupňa. Dovolacie námietky otca smerovali aj proti formulácii výrokovej časti uznesenia odvolacieho súdu, ktorý (podľa jeho názoru) potvrdil neexistujúce rozhodnutie súdu prvého stupňa o zverení maloletého do osobnej starostlivosti matky. V súvislosti s tým dovolateľ poznamenal, že zákon nepozná „dočasné zverenie maloletého“; vyslovil preto názor, že potvrdzujúci výrok uznesenia odvolacieho súdu je zmätočný. Odvolaciemu súdu napokon vytkol, že nesplnil povinnosť zaslať mu potvrdenie o prevzatí a pridelení veci podľa § 51 ods. 1 a 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 757/2004 Z.z.“), čím bolo opätovne porušené jeho právo na zákonného sudcu. Z týchto dôvodov žiadal, aby dovolací súd zrušil uznesenie odvolacieho súdu a tiež ním potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa a „vec postúpil miestne príslušnému Okresnému súdu Bratislava V“ na ďalšie konanie.

Matka maloletého vo vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie ako neprípustné odmietnuť. Námietku dovolateľa o rozhodovaní miestne nepríslušnými súdmi označila za neopodstatnenú, lebo v danom prípade mohol rozhodovať Okresný súd Vranov nad Topľou, v obvode ktorého sa maloletý zdržuje.

K dovolaniu otca sa vyjadril aj kolízny opatrovník v tom zmysle, že vzhľadom na rozsah (75 strán dovolania) a povahu argumentácie dovolateľa bude vecou dovolacieho súdu, aby posúdil opodstatnenosť tohto opravného prostriedku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) s právnickým vzdelaním (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré je v danom prípade napadnuté dovolaním, nevykazuje znaky uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Prípustnosť dovolania otca preto z týchto ustanovení nevyplýva. Dovolací súd k tomu poznamenáva, že § 239 ods. 3 O.s.p. vylučuje prípustnosť dovolania [i keby inak išlo o rozhodnutie so znakmi významnými z hľadiska § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. (tieto znaky ale v tomto prípade nie sú dané)] vtedy, ak smeruje (o. i.) proti uzneseniu odvolacieho súdu o predbežnom opatrení.

Prípustnosť dovolania otca by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej zo závažných procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Povinnosť odvolacieho súdu skúmať, či nedošlo k týmto vadám, vyplýva z § 242 ods. 1 O.s.p. Podľa ustanovenia § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska

prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ O.s.p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

1. V dovolaní sa namieta, že súdy odňali otcovi možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je procesne nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať (realizovať) procesné oprávnenia účastníka občianskeho súdneho konania priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

1.1 V preskúmvanej veci bola najzásadnejšia námietka dovolateľa, že možnosť konať pred súdom mu bola odňatá tým, že o návrhu matky na nariadenie predbežného opatrenia zverujúceho maloletého do jej osobnej starostlivosti, rozhodol miestne nepríslušný súd.

Miestnou príslušnosťou sa rozumie vymedzenie pôsobnosti medzi jednotlivými súdmi toho istého stupňa. Miestnu príslušnosť súdu v občianskom súdnom konaní upravujú ustanovenia § 84 až 89b O.s.p.

Vo veciach starostlivosti súdu o maloletých má dominantné postavenie záujem maloletého, ktorý je vyjadrený aj v právnej úprave miestnej príslušnosti súdu. V zmysle § 88 ods. 1 písm. c/ O.s.p. namiesto všeobecného súdu odporcu je na konanie príslušný súd, v obvode ktorého má maloletý na základe dohody rodičov alebo rozhodnutia súdu, prípadne iných rozhodujúcich skutočností svoje bydlisko, ak ide o vec starostlivosti o maloletých,

konanie o osvojiteľnosti, o osvojenie alebo o povolenie uzavrieť manželstvo maloletému. Uvedené ustanovenie, ktoré upravuje tzv. výlučnú miestnu príslušnosť, vychádza z toho, že ochranu záujmu maloletého môže zabezpečiť najlepšie (najefektívnejšie) súd, ktorý sa nachádza v blízkosti maloletého. Primárnym cieľom je, aby konanie v takejto veci prebehlo čo najrýchlejšie (k tomu vid' § 6 O.s.p.).

Občiansky súdny poriadok vychádza z toho, že pre dosiahnutie účinnej ochrany záujmov maloletých nestačí vždy vyčkávať až do právoplatnosti rozhodnutia vydaného v konaní začatom podľa jeho tretej časti. Pomery maloletého neraz – dočasne – vyžadujú zo strany súdu prijatie okamžitých účinných opatrení, ktoré majú len prechodný charakter. Takými opatreniami sú (o. i.) predbežné opatrenia.

Predbežné opatrenia sú predbežnými predovšetkým v tom zmysle, že ich možno nariadiť pred začatím konania. Ich predbežnosť spočíva tiež v tom, že sa nimi neprejudikujú práva účastníkov, ani tretích osôb. Predbežné opatrenie možno nariadiť aj v každej veci starostlivosti súdu o maloletých, o ktorej sa môže konať v občianskom súdnom konaní. Nariadenie predbežného opatrenia nie je možné vtedy, ak sú dané podmienky pre konečné rozhodnutie. Pri predbežnom opatrení, predpokladom ktorého je potreba urýchlenej dočasnej úpravy pomerov maloletého, sa súd spravidla nevyhne tomu, že ním nariaďované predbežné opatrenie bude mať – hoci aj len dočasne – zhruba rovnaký obsah, ako rozhodnutie vo veci samej. Súd ale v žiadnom prípade nesmie nariadiť také predbežné opatrenie (predbežné opatrenie takého obsahu), ktorým by znemožňoval alebo mimoriadne sťažoval obnovenie pôvodného stavu.

V prípade predbežných opatrení, k nariadeniu ktorých dochádza pred začatím konania o veci samej, určuje § 74 ods. 2 veta prvá O.s.p. ako všeobecné pravidlo, že súdom príslušným na nariadenie predbežného opatrenia je súd, ktorý je príslušný na konanie o veci. Občiansky súdny poriadok ale obsahuje niektoré výnimky z tohto pravidla:

V zmysle § 74 ods. 2 veta druhá O.s.p. vtedy, keď nie je príslušný súd známy alebo ak príslušný súd nemôže včas zakročiť, zakročí a nariadi predbežné opatrenie podľa § 75a O.s.p. súd, v ktorého obvode sa maloletý zdržuje. Len čo je to však možné, postúpi vec príslušnému súdu. Toto ustanovenie kladie dôraz na (už vyššie spomenutú) včasnosť

„zakročenia“ a akcentuje záujem maloletého dieťaťa na rýchlosti účinného opatrenia súdu, prípustnou formou ktorého je aj nariadenie predbežného opatrenia. Úvaha súdu, v obvode ktorého sa maloletý zdržuje a ktorému bol podaný návrh na nariadenie predbežného opatrenia týkajúceho sa starostlivosti o maloletého, či je v zmysle tohto ustanovenia príslušný na nariadenie navrhovaného predbežného opatrenia, je nevyhnutne spojená tiež s úvahou, či príslušný súd (ak je známy) môže „včas“ zakročiť. „Včasné“ je opatrenie, ktorým sa v čo najkratšom čase dosiahne zákonom sledovaná spravodlivá, účinná a rýchla ochrana práv maloletého.

Výlučnú miestnu príslušnosť súdu príslušného na konanie o veci upravenú v ustanovení § 88 ods. 1 písm. c/ O.s.p. prelamuje tiež právna úprava obsiahnutá v Občianskom súdnom poriadku, ktorá sa týka tzv. zakročovacej právomoci súdu. Pod zakročovacou právomocou súdu treba rozumieť vydanie rozhodnutia, ktoré umožní realizáciu samotných krokov, ktoré sú v záujme maloletého dieťaťa. V zmysle § 177 ods. 1 O.s.p. v prípade, že nie je príslušný súd známy alebo ak nemôže včas zakročiť, zakročí súd, v obvode ktorého sa maloletý zdržuje. Tak, ako podľa § 74 ods. 2 O.s.p., rovnako v tomto prípade je ale „zakročujúci“ súd povinný postúpiť vec príslušnému súdu hneď, len čo to bude možné. Aj „zakročenie“ súdu podľa § 177 ods. 1 O.s.p. môže mať formu predbežného opatrenia.

V danom prípade spis svedčí o tom, že matka so štvormesačným dieťaťom bez vedomia otca opustila spoločnú domácnosť, ktorú s ním viedla v Bratislave, a odišla bývať k rodičom do obce, nachádzajúcej sa v okrese Vranov nad Topľou.

Pre úvahy Okresného súdu Vranov nad Topľou, na ktorom podala matka návrh na nariadenie predbežného opatrenia, nemali určujúci význam príčiny a dôvody vedúce k tomu, že sa maloleté dieťa začalo zdržiavať v jeho obvode (pozn.: význam týchto dôvodov v inom konaní nie je vylúčený), ale výlučne situácia, v ktorej sa maloleté dieťa nachádzalo v čase rozhodovania súdu o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. Pri tomto – svojou povahou dočasnom a predbežnom – opatrení súdu týkajúcom sa maloletého dieťaťa, ktoré sa vzhľadom na svoj vek aktuálne nachádzalo v stave úplnej odkázanosti na dojčiacu matku, bol teda v okolnostiach prípadu primárny a významovo určujúci záujem na účinnom a rýchlom zabezpečení riadnej starostlivosti o maloletého.

So zreteľom na tieto individuálne okolnosti danej veci umožňuje obsah spisu, aby vec preskúmajúci dovolací súd konštatoval, že Okresný súd Vranov nad Topľou, v obvode ktorého sa maloletý zdržiaval v čase podania návrhu matky na nariadenie predbežného opatrenia, bol miestne príslušný „zakročiť“, t.j. rozhodnúť o návrhu matky na nariadenie predbežného opatrenia. Pokiaľ rozhodol tento súd o ustanovení kolízneho opatrovníka maloletému a o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia (§ 74 ods. 2 O.s.p.), nešlo o rozhodovanie miestne nepríslušným súdom.

1.2 Dovolateľ namieta, že k odňatiu jeho možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) došlo tiež tým, že mu nebol doručený návrh na nariadenie predbežného opatrenia, súd ho nepredvolal na pojednávanie, neumožnil mu vyjadriť sa k priebehu a výsledkom výsluchu matky maloletého pred Úradom práce a sociálnych vecí a rodiny Vranov nad Topľou, nezdôvodnil, prečo nevykonal ním navrhované dokazovanie a vo viacerých smeroch nezistil úplne skutkový stav. K tomu dovolací súd uvádza:

Nariadenie predbežného opatrenia má dočasný (predbežný) charakter. Pri nariadovaní predbežného opatrenia prevláda požiadavka rýchlosti nad požiadavkou úplnosti skutkových zistení. V dôsledku toho sa tu nezisťujú všetky tie skutočnosti, ktoré má mať súd zistené pred vydaním konečného rozhodnutia o veci. Skutočnosti, z ktorých sa vyvodzuje dôvodnosť návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, nemusia byť preukázané dôkazmi. Zákon z tohto dôvodu ani nepredpokladá, že by pri rozhodovaní o predbežnom opatrení mal súd vykonávať dokazovanie (§ 120 a nasl. O.s.p.). Pre nariadenie predbežného opatrenia je postačujúce, pokiaľ sú okolnosti, z ktorých sa vyvodzuje opodstatnenosť návrhu na toto dočasné opatrenie, aspoň osvedčené. Miera osvedčenia sa riadi danou situáciou, najmä naliehavosťou jej riešenia. Pre účely preskúmvanej veci treba zdôrazniť, že v dôsledku osobitnej povahy konania a rozhodovania o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia nie je potrebné dbať na tie formálne požiadavky, ktoré zákon predpisuje pre proces dokazovania vytvárajúci podklady pre rozhodnutie vo veci samej. Keďže sa procesné predpoklady pre nariadenie predbežného opatrenia iba osvedčujú, a to spravidla listinami, nie je súd pred rozhodnutím o predbežnom opatrení povinný vytvoriť účastníkom konania procesnú možnosť vyjadriť sa k obsahu listín, z ktorých vyvodzuje závery o splnení predpokladov pre nariadenie predbežného opatrenia.

Podľa § 75 ods. 6 O.s.p. súd môže vydať rozhodnutie o predbežnom opatrení aj bez výsluchu účastníkov a bez nariadenia pojednávania. V zmysle § 75 ods. 8 O.s.p. o nariadení predbežného opatrenia rozhodne súd aj bez vyjadrenia ostatných účastníkov. Návrh na nariadenie predbežného opatrenia doručí súd ostatným účastníkom až spolu s uznesením, ktorým bolo predbežné opatrenie nariadené. Ak bol návrh na nariadenie predbežného opatrenia odmietnutý alebo zamietnutý, nedoručuje súd ostatným účastníkom uznesenie o jeho odmietnutí alebo zamietnutí, ani prípadné odvolanie navrhovateľa; uznesenie odvolacieho súdu im doručí, len ak ním bolo nariadené predbežné opatrenie.

V preskúmvanej veci bol zachovaný vyššie uvedený postup.

Ak teda v danej veci súd o návrhu matky na nariadenie predbežného opatrenia rozhodol bez nariadenia pojednávania a pokiaľ otcovi nedoručil návrh na nariadenie predbežného opatrenia pred jeho nariadením a rozhodol o nariadení predbežného opatrenia bez vyjadrenia ostatných účastníkov, zodpovedal jeho procesný postup uvedeným ustanoveniam zákona. Súd v danom prípade správne považovali za postačujúce, že skutočnosti významné pre rozhodnutie o predbežnom opatrení sú osvedčené. Keďže súd prvého stupňa rozhodol o nariadení predbežného opatrenia bez nariadenia pojednávania, nebolo povinnosťou súdov oboznámiť otca s vyjadrením matky pred kolíznym opatrovníkom. Postup súdov, ktorý bol v súlade so zákonom, nemohol viesť k odňatiu možnosti otca konať pred súdom.

V preskúmvanom prípade preto dovolateľ súdom neopodstatnene vytyka, že ním namietaný procesný postup bol nesprávny a vedúci k procesnej vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

1.3 Otec tvrdí, že výrok uznesenia odvolacieho súdu je zmätočný, lebo potvrdzuje (v bode 1.) neexistujúce rozhodnutie súdu prvého stupňa (Občiansky súdny poriadok nepozná „dočasné zverenie dieťaťa“ iba „odovzdanie dieťaťa do starostlivosti druhého z rodičov“).

Táto námietka otca nie je dôvodná. Pokiaľ sa totiž v úvodnej časti § 76 ods. 1 O.s.p. uvádza slovo „najmä“, znamená to, že výpočet opatrení v ňom uvedených nie je kompletný (taxatívny), ale neúplný; predmetné ustanovenie uvádza len niektoré príklady predbežných

opatrení, ktoré môže súd nariadiť. V dôsledku toho môže súd prijať aj opatrenia výslovne v tomto ustanovení neuvedené. Tomu zodpovedá tiež procesná možnosť súdu adekvátne formulovať výrok uznesenia nariaďujúceho predbežné opatrenie. Ak súd dospeje k záveru, že návrhom požadované predbežné opatrenie svojim obsahom zodpovedá účelu a cieľu zabezpečenia, predbežné opatrenie nariadi v požadovanom znení.

Je pravdou, že Občiansky súdny poriadok v § 76 ods. 1 písm. b/ používa pojem „odovzdanie“ (nie o „zverenie“) dieťaťa do starostlivosti druhého rodiča. Táto dikcia zodpovedá tomu, že daný obsah predbežného opatrenia spravidla postačí a pritom ničím neprejudikuje konečné rozhodnutie o výchove dieťaťa. To však nevylučuje, aby súd, ak je to potrebné, predbežným opatrením určil, komu sa na prechodnú dobu zveruje maloleté dieťa. Otázka, či o tento prípad (t.j. že to bolo potrebné) išlo aj v preskúmvanej veci, je otázkou právneho posúdenia skutkového stavu osvedčeného po podaní návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. Prípadné nesprávosti právneho posúdenia nezakladajú prípustnosť dovolania (viď R 54/2012). Nesprávne právne posúdenie, na ktorom spočíva rozhodnutie odvolacieho súdu, môže byť ako relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) úspešne uplatnené len v procesne prípustnom dovolaní (o tento prípad ale v preskúmvanej veci nejde).

1.4 K odňatiu možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) došlo podľa názoru dovolateľa tiež tým, že mu nebolo doručené vyjadrenie matky k jeho odvolaniu proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý rozhoduje v preskúmvanej veci, už k danej problematike zaujal právne závery vo viacerých skorších rozhodnutiach (viď napríklad uznesenia z 20. apríla 2011 sp. zn. 3 Cdo 24/2011, z 13. októbra 2011 sp. zn. 3 Cdo 23/2011, z 15. decembra 2011 sp. zn. 3 Cdo 129/2011, ako aj z 10. januára 2013 sp. zn. 3 Cdo 258/2012). Opakovane v nich uviedol, že absencia vyjadrenia k opravnému prostriedku druhého účastníka konania je právne relevantná vtedy, keď súd rozhodujúci o opravnom prostriedku založil svoje rozhodnutie práve na vyjadrení k tomuto opravnému prostriedku, teda vtedy, keď vyjadrenie k opravnému prostriedku malo zásadný vplyv na rozhodnutie o opravnom prostriedku (k tomu viď tiež napríklad I. ÚS 498/2011 a IV. ÚS 283/2011); v opačnom prípade ale absencia vyjadrenia nemá takúto relevanciu. Z Občianskeho súdneho

poriadku nevyplýva povinnosť odvolacieho súdu predložiť druhému účastníkovi konania spätne na zaujatie stanoviska vyjadrenie druhého účastníka konania k opravnému prostriedku. Súd nie je povinný donekonečna zasielať účastníkom ich vzájomné vyjadrenia a tým udržiavať stav konfrontácie medzi podaniami účastníkov konania – je iba na jeho posúdení, kde je rozumná hranica takúto konfrontáciu ukončiť. Preto súd, pokiaľ má k dispozícii potrebné argumenty, ako aj pri dodržaní dikcie § 209a O.s.p., pristúpi k rozhodnutiu vo veci samej (viď aj IV. ÚS 19/2012). Odňatie možnosti pred súdom konať nezakladá teda sama skutočnosť, že odvolateľovi nebolo predložené vyjadrenie druhej procesnej strany k jeho odvolaniu (viď tiež uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. februára 2012 sp. zn. 1 Cdo 17/2011). Iný pohľad na realizáciu práva účastníka oboznámiť sa s vyjadrením procesnej protistrany by mohol v praxi znamenať neustály (opakujúci sa a nikdy nekončiaci) proces vyjadrovania sa jedného účastníka konania k vyjadreniu druhého účastníka konania. Podľa názoru vec prejednávajúceho senátu dovolacieho súdu by takýto pohľad mohol mať až znaky prílišného právneho formalizmu, odporujúceho materiálnemu chápaniu princípu právneho štátu.

Dovolací súd poznamenáva, že nedoručenie vyjadrenia matky k odvolaniu otca (viď čl. 77 spisu) dovolateľovi bolo v preskúmvanej veci právne irelevantné, lebo predmetné vyjadrenie nemalo vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu o jeho opravnom prostriedku. Z odôvodnenia dovolaním napadnutého uznesenia (v ktorom sa vyjadrenie matky k odvolaniu uvádza na str. 3) nevyplýva, že by dovolací súd k prijatiu jeho záverov viedlo vyjadrenie matky maloletého k odvolaniu otca.

1.5 Formulácie zvolené otcom v dovolaní svedčia o tom, že dovolateľ v súvislosti s tvrdenou procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. spochybňuje tiež úplnosť a správnosť skutkových zistení súdov. Najvyšší súd Slovenskej republiky k tomu uvádza, že v súlade s jeho rozhodovacou praxou môže neúplnosť skutkových zistení súdu nižšieho stupňa viesť k vecne nesprávnemu rozhodnutiu súdu, nemôže ale založiť prípustnosť dovolania, lebo nie je vadou vymenovanou v § 237 O.s.p.

1.6 Niektoré formulácie použité v dovolaní nasvedčujú tomu, že otec s poukazom na § 237 písm. f/ O.s.p. namieta aj nesprávnosť hodnotenia „dôkazov“. Pre tento prípad dovolací súd uvádza, že nesprávne hodnotenie dôkazov (vtedy, keď súd vykonáva

dokazovanie) nie je vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s. a nezakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Nesúhlas dovolateľa s vyhodnotením dôkazov nie je ani dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. (viď tiež R 42/1993).

1.7 Otec v dovolaní uvádza, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a v tom vidí procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia je ale judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď R 111/1998) považovaná za tzv. inú procesnú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (teda nie vadu konania v zmysle § 237 O.s.p.). Dovolateľom namietaná procesná vada je síce relevantný dovolací dôvod (ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), sama osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá.

1.8 Dovolateľ označil rozhodnutie odvolacieho súdu za zmätočné (t.j. dotknuté vadou konania uvedenou v § 237 O.s.p.) aj z dôvodu, že tento súd jedným uznesením rozhodol o dvoch odvolaniach proti dvom uzneseniam súdu prvého stupňa bez toho, aby osobitným uznesením rozhodol podľa § 112 O.s.p. o spojení vecí na spoločné konanie.

Postup súdu podľa ustanovenia § 112 O.s.p. prichádza do úvahy len vtedy, ak sa na súde začali dve veci (alebo viac vecí), ktoré skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. V záujme hospodárnosti konania môže vtedy súd tieto veci spojiť na spoločné konanie.

V preskúmvanej veci súd prvého stupňa rozhodol samostatným uznesením o ustanovení kolízneho opatrovníka a ďalším uznesením v tej istej veci nariadil predbežné opatrenie.

V danom prípade išlo o jedinú vec (nariadenie predbežného opatrenia pred začatím konania v zmysle § 74 a nasl. O.s.p.); ustanovenie kolízneho opatrovníka maloletému v priebehu konania o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia bolo iba predpokladom pre ďalší postup súdu v konaní (§ 31 ods. 2 Zákona o rodine) o tej istej veci. Keďže nešlo o dve veci, nebol žiadny dôvod (ani procesná možnosť) rozhodovať podľa § 112 O.s.p. o spojení vecí na spoločné konanie, ako sa nesprávne domnieva dovolateľ.

Postup odvolacieho súdu, ktorý rozhodol jedným rozhodnutím o dvoch odvolaniach podaných otcom v tej istej veci, nebol v rozpore s § 112 O.s.p. Takýto postup zodpovedá aj rozhodovacej praxi súdov Slovenskej republiky reflektujúcej medziiným aj záujem na hospodárnosti súdneho konania – pokiaľ je v niektorej veci prejednávanej súdmi napadnutých viacerými odvolaniami niekoľko rozhodnutí, záleží na úprave danej rozvrhom práce toho – ktorého súdu a tiež úvahe odvolacieho súdu, či o nich rozhodne samostatne.

Podľa všeobecných zásad Rozvrhu práce Krajského súdu v Prešove na rok 2012 (viď www.justice.gov.sk/Stranky/Sudy/Krajsky-sud-Presov/Rozvrh-prace.aspx), konkrétne bodu 2.7., platí, že v prípade viacerých odvolaní v jednom súdnom spise a zapisovaní odvolania proti ďalšiemu rozhodnutiu (pozn. dovolacieho súdu: tzv. dvojčíslo alebo viacčíslo), o odvolaní rozhodne ten odvolací senát, ktorému bolo prvé odvolanie pridelené s tým, že nová vec sa zapíše do poradia ako nový nápad. Zo spisu vyplýva, že tento postup bol v danom prípade zachovaný.

Dovolací súd považuje postup odvolacieho súdu, ktorý rozhodol o oboch odvolaniach otca v jednom odvolacom konaní pod rôznymi spisovými značkami, za zákonný a náležitý [k rovnakému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky tiež v inej veci (vedenej na ňom pod sp. zn. 5 Cdo 240/2011), v ktorej bola vznesená obdobná námietka].

2. Dovolateľ namieta odňatie práva na zákonného sudcu v zmysle článku 48 ods. 1 Ústavy, podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Uvedená námietka súvisí s namietaným rozhodovaním miestne nepríslušným súdom (viď 1.1) a dovolateľom tvrdenou vadou konania v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p.

Ústavne garantované právo na zákonného sudcu sa výslovne spája s osobou sudcu, nie so súdom. Postavenie zákonného sudcu ako osoby, ktorá má o veci rozhodnúť, je späté so sústavou súdov, ktorú upravuje zákon č. 757/2004 Z.z. So sústavou súdov priamo súvisí aj príslušnosť súdu o veci rozhodnúť upravená Občianskym súdnym poriadkom, a tým aj osoba zákonného sudcu, za ktorého treba považovať sudcu určeného v súlade s rozvrhom práce vecne a miestne príslušného súdu (I. ÚS 52/97, II. ÚS 87/01, III. ÚS 116/06). Nevyhnutným predpokladom toho, aby účastník konania nebol odňatý svojmu zákonnému

sudcovi, je rozhodovanie o jeho veci súdom, ktorý je podľa zákona na rozhodovanie o nej príslušný vecne, miestne i funkčne (viď § 11 ods. 1 veta prvá O.s.p.).

Touto námietkou dovolateľ – z hľadiska obsahového (§ 41 ods. 2 O.s.p.) – namieta, že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p., t.j. že rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

V ustanovení § 237 písm. g/ O.s.p. sú uvedené dva rovnocenné dôvody, ktoré aj samostatne vedú k procesnej vade významnej podľa tohto ustanovenia. Týmito dôvodmi sú: a/ rozhodovanie vylúčeným sudcom, b/ rozhodovanie súdom nesprávne obsadeným. Podľa názoru dovolacieho súdu v danom prípade spis nedáva žiadny podklad pre záver, že v konaní došlo k dovolateľom namietanej procesnej vade – vec prejednali a rozhodli miestne, vecne a funkčne príslušné sudy sudcami určenými rozvrhmi práce súdov, ktorých vylúčenie z prejednávania a rozhodovania nemožno vyvodiť zo žiadnej súčasti spisu. Rozhodnutiami súdov nižších stupňov teda nedošlo k porušeniu práva otca maloletého na zákonného sudcu v zmysle čl. 48 ods. 1 Ústavy.

O ustanovení kolízneho opatrovníka a nariadení predbežného opatrenia pred začatím konania konal a rozhodoval rozvrhom súdu určený sudca súdu príslušného rozhodnúť o návrhu matky na nariadenie predbežného opatrenia (Okresného súdu Vranov nad Topľou) a o odvolaní otca rozvrhom práce určení sudcovia senátu odvolacieho súdu (Krajského súdu v Prešove).

3. Argumentáciou, že v danom prípade sudy nerozhodli správne, pokiaľ nezohľadnili, že neboli splnené všetky predpoklady pre nariadenie navrhovaného predbežného opatrenia v zmysle § 74 a nasl. O.s.p. dovolateľ – opäť z hľadiska obsahového (§ 41 ods. 2 O.s.p.) – namieta, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.)

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis,

nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Keďže právnym posúdením veci súd neznemožňuje účastníkovi realizáciu žiadneho jeho procesného práva, nie je nesprávne právne posúdenie veci procesnou vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. a nezakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť (iba) procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 54/2012).

4. Dovolací súd sa zaoberal aj tými námietkami, v prípade ktorých dovolateľ bližšie nešpecifikoval, s uplatnením ktorého dovolacieho dôvodu (§ 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.) svoju námietku spája:

4.1 Otec v dovolaní poukázal na to, že rovnopis uznesenia odvolacieho súdu nebol opatrený vlastnoručným podpisom predsedníčky senátu, ktorá predmetné rozhodnutie vydala. K tomu treba uviesť, že podpisom príslušného sudcu (predsedu senátu) sa opatruje „prvopis“ príslušného rozhodnutia, ktorý je založený v súdnom spise (§ 61 ods. 1 vyhlášky č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy – ďalej len „Spravovací poriadok“), nie však rovnopisy rozhodnutia zasielané účastníkom konania (§ 61 ods. 2 Spravovacieho poriadku).

4.2 Dovolateľ uvádza, že odvolací súd v danom prípade nedodržel lehotu určenú v § 217 ods. 1 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia súd rozhodne o odvolaní proti rozhodnutiu o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia podľa § 76 ods. 1 písm. b/ a g/ O.s.p. do siedmich dní od predloženia veci odvolaciemu súdu; o odvolaní proti rozhodnutiu o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia podľa § 75a O.s.p. súd rozhodne najneskôr do 24 hodín od predloženia veci odvolaciemu súdu. O odvolaní proti rozhodnutiu o predbežnom opatrení v ostatných veciach rozhodne bezodkladne najneskôr do 30 dní. Ak rozhodnutie odvolací súd sám nedoručuje, spis odošle súdu prvého stupňa do troch dní od vydania rozhodnutia o odvolaní.

Z právnej úpravy lehôt, v ktorých má byť rozhodnuté o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia (§ 75 ods. 4 a 5 O.s.p.) alebo v ktorých má odvolací súd rozhodnúť

o odvolaní proti rozhodnutiu o návrh na nariadenie predbežného opatrenia (§ 217 ods. 1 O.s.p.), vyplýva, že tieto lehoty majú (iba) poriadkový, inštruktívny charakter (porovnaj Števíček / Fícová a kolektív, Občiansky súdny poriadok, Komentár, Nakladatelství C. H. Beck, Praha, 2009 str. 138). Ide teda o lehoty, v rámci ktorých má byť príslušné rozhodnutie vydané, pokiaľ je to možné. Ich nedodržanie nie je (v tom občianskom súdnom konaní, v ktorom bol podaný návrh na nariadenie predbežného opatrenia) sankcionované (vid' aj Jaroslav Krajčo a kolektív, Občiansky súdny poriadok, Komentár, I. diel, Eurounion, 2010, str. 273). Nedodržanie týchto lehôt teda nepredstavuje procesnú vadu konania zakladajúcu prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p., výlučne ktorá by v danom prípade bola spôsobilá založiť prípustnosť otcom podaného dovolania. Najvyšší súd Slovenskej republiky to konštatoval už v rozhodnutí, ktoré bolo v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky publikované pod R 53/2012, v ktorom uviedol, že „sama skutočnosť, že súd v zákonom stanovenej lehote nerozhodol o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, nemá za následok odňatie možnosti účastníka konania pred súdom konať“.

4.3 Dovolateľ poukazuje na to, že jednotlivé listy rozhodnutí súdov nižších stupňov mali byť pevne spojené (§ 58 ods. 4 Spravovacieho poriadku) a vyslovuje názor, že spojené mali byť tak, ako je to v prípade listín vydávaných notármi. K tomu dovolací súd uvádza, že ani v prípade opodstatnenosti tejto námietky by nešlo o žiadnu z procesných väd, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O.s.p. Dovolací súd sa preto touto argumentáciou otca bližšie nezaoberal.

4.4 Dovolateľ namieta, že súd mu nevydal potvrdenie o prevzatí a pridelení veci v zmysle § 51 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. a tvrdí, že tým bolo zasiahnuté do jeho práva na zákonného sudcu. Vydaním potvrdenia, ktorého sa táto námietka týka, súd osvedčuje to, čo je v ňom uvedené. Nevydanie takéhoto potvrdenia môže mať za následok neinformovanosť účastníka o tom, kto je zákonným sudcom, samo nevydanie tohto potvrdenia ale nemôže viesť k záveru, že bolo zasiahnuté do práva účastníka na zákonného sudcu. Otcom namietaná okolnosť nie je teda spôsobilá – ani v prípade, že by mu skutočne nebolo toto potvrdenie vydané (dovolací súd sa jeho vydaním alebo nevydaním nezaoberal) – založiť prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

5. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov (1. až 4.) dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie otca v zmysle § 239 O.s.p. prípustné nie je, dovolateľ neopodstatnene namietol existenciu procesných vád v zmysle § 237 písm. f/ a g/ O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšla najavo ani žiadna iná vada konania v zmysle § 237 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto odmietol jeho dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

O trovách dovolacieho konania súd rozhodol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 146 ods. 1 písm. a/ O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. apríla 2013

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková